

Laczkó Balázs – Újév

Idegesen szaladtam Celestia szobája felé. Elhaladtam a bálterem előtt, ahol már javában folyt az újévi parti. Két órája kezdődött el, s már több száz póni volt jelen. Kellemes zene szólt, sokan táncoltak a ritmusára. Épphogy csak benéztem és futottam is tovább.

A nővéremnek muszáj volt a kastély legmagasabb pontjába költöznie? Mire feljutok, megöl az aggodalom! Kocogtam fel a lépcsőn, patáim visszhangot vertek a falakon. Megláttam a keresett ajtót, és szó szerint betörtem rajta.

Celestia az ablak előtt állt. Nézte a kint játszadozó gyerekeket, akik kimenekültek az újévi estéről, hogy fogócskázzanak. A kert virágai nem nagyon örültek ennek, és a gondozójuk sem. Az ajtó csapódására nővérem összerázkódott, és felém fordította az arcát. Láthatta rajtam az idegességet, a félelmet, a rettegést. Nem bírta sokáig rám nézni, tekintetét visszafordította a kint lévőkre.

- Mit mondott az orvos? - kérdeztem remegő hangon.

A nap úrnője szembefordult velem. Kerülte a tekintetem, mindenhova nézett, csak rám nem, s végül a padlót találta a legszebbnek. Szivárvány sörénye, mely még szélcsendben is mozgott, most az arca elé sodródott, eltakarva azt. Tudtam, hogy ez mit jelent. Könnyek szöktek a szemembe.

- Equestriára! Mit mondott az orvos?! - kiabáltam, kikelve magamból.

- Annyira sajnálom Luna! - hallottam halk hangját a sörénye mögül. - Nagor nem fogja megélni a másnapot.

A hír hallatára meghűlt bennem a vér. Próbáltam valamit mondani, de csak tátogtam, mint a partra vetett hal. Nehezen tudtam levegőt venni. Lenéztem a szőnyegre és láttam, ahogy a könnyeim potyognak rá. Észre sem vettem, mikor Celestia mellém sétált és átölelt. Közel hajolt a fülemhez és belesúgta:

- Menj vissza hozzá! Legalább ezt a néhány órát töltsétek együtt!

- Igazad lehet - szípoztam. - De ma van az egyéves évfordulónk! Miért... hogy... miként... - dadogtam kétségbeesetten. Celestia elfújta sörényét az arca elől. Szemei nedvesek voltak. Könnyeit mindig vissza tudta tartani, de most akadt egy-két merész, amelyek végig mertek folyni fehér arcán.

- Tudom, hogy nehéz. Emlékszel, hogy mennyire lesújtott engem Twilight halála. De az évek beforrasztják a sebeket, és elfeledtetik veled...

- De én nem akarom elfelejteni őt! Nem akarom elveszíteni! - keltem ki magamból. - És ne mondd, hogy most sem fáj Twi halála! Pedig annak már száz éve! A temetése után bezárattad az iskolát, és azt mondtad nekem, hogy tíz év múlva újra megnyitod, csak kell neked egy kis pihenő! És megnyitottad?! Nem! Nem... – Elfogyott a levegőm a kiabálástól és összeestem. A földön zokogtam tovább.

- Nagyon sajnálom a barátod halálát - mondta Celestia fagyos hangon. - De jobb, ha hozzászoksz! Mi ketten alicornnok vagyunk, rajtunk kívül nincs több! Mi még több ezer évig élni fogunk, de a szeretteink jó, ha az ötvenet megélik - segített fel a földről. - És most jobb, ha méész!

Kiléptem az ajtón. Kitöröltem a könnyeimet a szememből, és elindultam a betegszoba felé. Ránéztem az órára; kilencet mutatott. Megint elhaladtam a bálterem előtt. A zenészek keringőt játszottak.

A betegszoba előtt megálltam. Nem mertem benyitni. Mit mondok neki? A lábaim remegni kezdtek, mint a nyárfalevél. A szívem gyorsabban vert, már azt hittem, szökni próbál a mellkasomból.

Vettem egy nagy levegőt, bár nem nagyon ment, és benyitottam. Nagor az ágyában feküdt. Az ajtó hangjára felébredt. Rám nézett véreres szemével és elmosolyodott.

Egy ismeretlen vírus támadta meg két hónappal ezelőtt. Sok orvost hívtunk hozzá, de egyik sem tudott mit tenni. Tanácstalanok voltak, s jobb ötletük híján egymást ajánlgatták. Azonban egy héttel ezelőtt találtunk egy orvost, aki látszólag értett is a szakmájához.

Bár az szakemberek mindent megtettek, Nagor állapota gyorsan romlott. Barna szőre és fekete sörénye kifakult, már inkább szürkének tetszett. Alig evett, és sokat ivott. A betegsége tönkretette a mirigyeit, és a belső szervei is kezdtek leállni. A szeme és a szája kiszáradt, ezért csövek segítségével mesterségesen adunk folyadék-utánpótlást neki. A teste teljesen legyengült, a patái alig tudta felemelni.

- Szia, édesem! - köszönt halkán. - Hallom, az újévi bál már javában folyik.

- Igen, az megy. Figyelj, az orvos azt mondta, hogy... - Mit csinálok? Tényleg el akarom mondani neki? Nem jobb-e, ha tudatlan marad? Miért rontsam el az utolsó néhány óráját? - .. fel fogsz épülni! - hazudtam, mosolyt erőtetve az arcomra. Ó, bárcsak ne remegne a szám!

- Ezek nagyon jó hírek! - lelkesedett erőtlenül. - Tudod mit álmodtam az imént? A megismerkedésünk napját éltem át újból.

- A tavalyi partit?

- Igen, azt! Hej, mennyire örültem... - köhögés szakította félbe. Sajnos ezek a rohamok a napok folyamán egyre csúnyábbak és intenzívebbek lettek. - ...amikor megnyertem a jegyet a fogadáson. Pedig csak egy egyszerű ács voltam, mégis bejutottam egy puccos estéjre! Sose hittem volna. Viszont mikor már ott voltam, nem éreztem magam szerencsésnek. Senki sem figyelt rám egyszerű ruházatom miatt, mindenki lenézett. Jelentéktelen porszem voltam a szemükben. Egy kis idő után nem bírtam tovább és kimentem az udvarra... - megint köhögött.

- Az „úri népség” már csak ilyen! - néztem a szemébe, miközben feltörtek bennem a régi szép emlékek. - Ezek a partik mindig szörnyűek voltak. Nem is szoktam jelen lenni e jeles eseményeken. A tavalyira is csak a nővérem kérésére mentem el. És milyen jó ötlet volt!

- Azt meghiszem! - nevetett jóízűen, amely köhögésbe ment át. - Jaj, ez a fránya megfázás! Na, szóval ott tartottam, hogy kimentem a kertbe. Az éjszaka szokatlanul hideg, viszont a levegő nagyon friss és tiszta volt. Azt hittem, hogy kihalt a kert, azonban megláttam valakit a közepén. A világ legcsodálatosabb lényé volt az!

- Jaj, ugyan már! - pirultam el. - Meg is lepődtem, mikor odajöttél mellém. Pedig azért mentem ki az udvarra, hogy ne zavarjon senki. Tudtam, hogy ezek az „úri”

pónik nem jönnének ki a hidegbe, ha bent meleg van. És mégis odajön hozzám egy, és megkérdi:

- „Kéri a kabátomat? Látom, hogy vacog” - vette át a párbeszéd rá eső részét Nagor.

- „Jaj, uram, megijesztett!”

- „Elnézést! Nem akartam. Tessék, itt a kabátom! Kérem, fogadja el!” És átnyújtottam neked a felöltőmet.

- Még mindig nem tudom elhinni, hogy nem vetted észre a szarvamat és a szárnyaimat!

- Sötét volt, és nem azért, de sötétkék vagy! A szarvadat észrevettem - nyújtotta ki az elfeketedett nyelvét játékosan, mint mikor a gyerekek csipkelődnek egymással. - Végül is a kabátot elfogadtad, amitől a szárnyad végkép eltűnt.

- Még mindig előttem van a kép, mikor rájöttél, hogy én vagyok Luna hercegnő - nevettem el magam, ebben a két hónapban talán először.

- Ne siessünk annyira! Szép sorban, ha már nem tudunk részt venni az idein. A kertben még beszélgettünk. Bevallom, már ott megtetszettél nekem - ismerte be szégyenkezve, mintha ez bűn lenne. - A humorérzéked, a stílusod, az intelligenciád. Nem voltál olyan, mint a bentiek.

- Én is éreztem valamit irántad. Őszintén szólva, alig vártam, hogy leleplezd magad. Kimutasd a fogad fehérjét. De a beszélgetésünk alatt láttam, hogy nem a pénz, nem a hatalom hajt.

- Hanem a szerelem, ha lehet így mondani! - nézett a plafonra, majd vissza rám. - Aztán meghallottam a zenét. Keringőt kezdtek játszani. Erőt vettem magamon, és felkértelek táncolni.

- És én boldogan el is fogadtam. Bementünk a bálterembe. Mindenki elállt az utunkból és minket figyelt. Összesúgtak a hátunk mögött. És te még mindig nem tudtad, hogy ki vagyok! - mosolyogtam jóízűen.

- De tudtam. Moonnak mutatkoztál be. Lehet, hogy a célzást értenem kellett volna, de elvesztem a szemedben és nem törődtem semmi mással. Azt sem vettem észre, hogy csak mi ketten táncoltunk a terem közepén.

- Persze, hisz az a szokás, hogyha a királyi családból táncol valaki, akkor teret kell hagyni neki. Nagyon jól vezettél, és a tánc végén megcsókoltál, ami meglepően jó érzés volt.

- Igen, főleg a halálfélelem, ami utána következett. Nagy nehezen rávettem magam, hogy megcsókoljalak aztán... – eddig is köhögött beszéd közben, de a mostaninál majdnem kiköpte a tüdejét. Ő nem törődött ezzel, folytatta: - A csók után hallottam a megbotráncoló pónik hangját, majd a képüket. Nem értettem, hogy mi rosszat követtem el egészen addig, míg le nem vetted a kabátomat. Kihagyott egy ütemet a szívem. Fél percig nem vettem levegőt, és közben azon járt az eszem, hogy tényleg így beszéltem és viselkedtem egy hercegnővel? És mit fog most velem tenni?

- De nem lett semmi bajod. Láttam, csak akkor oldódtál fel, mikor visszacsókoltalak. Viszont utána ragyogott az arcod. A többieknek leesett az álla. Nagyon élveztem!

- Gondolom - mosolygott rám, majd kivette a csöveket a testéből, és megpróbált felállni.

- Hé! Te meg mit csinálsz?! Nem szabad! - szaladtam mellé és megpróbáltam

finoman visszatolni az ágyba.

- Ne! Engedj! Kérlek! - nézett rám komolyan, amitől nem tudom miért, de elengedtem.

Nagy nehezen kikászálódott az ágyból, és elindult a ruhásszekrény felé. Kinyitotta, és kivett belőle egy apró dobozt. Mély levegőt vett, majd odajött hozzám, és letérdelt elém.

- Nem így, és nem itt szerettem volna, viszont az, hogy fel fogok épülni, erőt adott. Ez az egy év, amit veled töltöttem, csodálatos volt. Bearanyoztad a mindennapjaimat. Élveztem minden percet, amit veled töltöttem, s remélem, te is élvezted - vett még egy nagy levegőt. Rájött volna a köhögés, de most legyűrte, majd komolyan rám nézett - Luna hercegnő, a holdnak parancsolója, hozzám jössz feleségül?

Kinyitotta a dobozt. Egy eljegyzési nyaklánc volt benne. Arany a lánc és a végén egy szív alakú forma. A szívbe bele folt vésve a hold, és a holdban egy L betű volt látható. Nem tudtam mit mondani. Könnyeimmel küzdöttem. Nagor tétovázásom láttán magyarázkodni kezdett.

- Nem a legszebb, és nincs benne drágakő, de ácsként nem keresek sokat, még így sem, hogy ácsmester lettem. Tudom, hogy nincs nemesi rangom sem, és egy királyfitől sokkal szebb és...

- Igen! - vágtam közbe. - Igen, hozzád megyek! - Kivettem a dobozból az ékszert és felvettem. Éreztem, hogy a könnyeim végigtáncolnak az arcomon. - Nagyon szép! Tényleg, na... Imádom, egysze... Ó, most jut eszembe, hogy el kellene intéznem valamit. Te addig fekjüdj vissza! Sietek, ahogy tudok!

Kirohantam és becsaptam magam mögött az ajtót. Léptem kettőt, majd összeestem. Nem igazság! Mióta vártam, hogy megkérje a kezem, mennyit álmódoztam róla! Ha nem ilyen állapotban lenne Nagor, akkor biztos órákig ugráltam volna örömben, viszont így...

Ott feküdtem a folyosó közepén. A sírástól nehezen kaptam levegőt. A könnyeim lassan tócsát alkottak. Az elmúlt egy év emlékei törtek fel bennem, amitől csak rosszabbul éreztem magam.

Lépések zajára eszméltem fel. Az orvos jött, minden bizonnyal az utolsó vizsgálatra. Felálltam és odasiettem mellé.

- J-jó estét do-doktor úr! - köszöntem rá akadozva. – Meg-megkérhetném magát, h-hogy most se mondja meg Na-Nagornak a valódi állapotát?

A doktor ránézett a nyakamon lógó nyakláncra, majd rám, és bólintott. Belépett a szobába, én utána. Nagor az ágyban feküdt. Jöttünk feljebb ült, és köszöntötte a doktort. Felém küldött egy magabiztos mosolyt.

Én leültem egy székre, onnan néztem őket. A doktor végigvizsgálta Nagort tetőtől talpig. Megnézte vérvörös szemét, kiszáradt szájába lázmérőt tett. Megvizsgálta a légzését és a pulzusát. Megnyomogatta a hasát, és megütötte a lábait. Kivette a lázmérőt a szájából, megnézte, és elmosolyodott.

- Nagor úr, szépen javul az állapota! Hamarosan akár az ágyból is felkelhet. Igyon sok folyadékot, és reggel a gyógyszereit ne felejtse el bevenni. Végeztünk is!

További szép estét! - köszönt el, de még odajött mellém. Együttérzéssel az arcán hajolt közel hozzám. - Őszinte részvétem, hercegnő!

Szavai késként hatoltak a szívembe. Reméltem, hogy Celestia szavai csak tévesek, hamisak. Most tudatosult bennem, Nagornak nincs esélye. A betegség győzött. A halálos beteg ott feküdt az ágyban, és engem figyelt mosolyogva.

Az ajtó csapódására tértem magamhoz. A doktor eltűnt a szobából. Ránéztem az órára. Éjjel tizenegy (Ilyen sokáig voltam el?!). Odamentem Nagorhoz, aki sokkal rosszabbul nézett ki, mint két órával ezelőtt. Teljesen beszürkült. Nehezen vette a levegőt, sípolt minden egyes levegővételnél. Szeme vörös erei mellett megjelent egy új szín, a sárga.

Összeszorult a szívem, ahogy őt néztem. Könnyeim megcsillantak a szemem sarkában, majd végig gurultak arcomon. Miért pont ő?

- Valami baj van? - kérdezte aggodalommal a hangjában.

- Semmi baj! Ezek csak örömkönnyek, jövődöbelim!

- Ó drágám!

Gyengéden rámanézett, majd megpróbálta felemelni a mellső két patáját, hogy átöleljen, viszont azok pár centi emelkedés után erőtlenül zuhantak vissza az ágyra. Nagor mélyet sóhajtott.

- Luna, nem kell itt lenned velem. Nyugodtan lemehetsz a partira. Érezd jól magad és ne idegeskedj miattam! Én úgylis elfáradtam, pihennem kell.

- Ne! - kiáltottam el magam. - Vagyis... A bál unalmas, mint mindig. Én veled szeretnék maradni. Kevesebb, mint egy óra, és itt az újév! Maradj fent velem! Kérlek! – néztem rá könnyörögve.

Bólintott, majd ránézett az órára. Tizenegy óra tizenkét perc. Nem akartam hinni a szememnek. Alig telt el tizenkét perc, és az állapota észrevehetően romlott. Már szenvedve vette a levegőt, a szeme fehérje sárga lett, és minden percben majdnem kiköpte a tüdejét a köhögéstől. Miért őt szemelte ki?!

Óra huszonkettő. Az idő gyorsan pergett. Ha valaki izgul, retteg, akkor mintha felgyorsulna a kattogó szerkezet. Kitt-katt. Megállíthatatlan, mágiával sem lehet befolyásolni. Pedig most az erőmet is odaadnám, ha...

Óra harmincnolc. Nézzük egymást szótlánul. Én a könnyeimmel, ő a levegővel küszködik. Ó, bárcsak lenne ellenszer! Bárcsak meggyógyulna! Miért pont őt akarja elvinni? Miért...

Nagort megint elkapta a köhögőroham. Rossz volt hallgatni, főleg látni. Nem akart abbamaradni, majdnem megfulladt. Ahogy fogyott a levegője, úgy gyengült a köhögés ereje is. A végén már csak tátogott. Ijedtemben befogtam a száját a számmal, és levegőt préseltem belé. A tüdeje megtelt levegővel. Így maradtunk egészen addig, míg megint nem köhintett egyet.

Meglepődve vettem tudomásul, hogy újra van nyála, de valami nem stimmelt. Elfordultam tőle, és a padlóra köptem a számban lévő folyadékot. A félelmem beigazolódott. Vér volt. Varázslattal eltüntettem és mosolyt erőltetve arcomra (ami nem lehetett már túl meggyőző), visszafordultam Nagorhoz.

Óra ötvenöt. Nem kell sok újévig. Idegesen járok körbe-körbe a szobában.

Ellenszereken gondolkodom, de hiába. Egyetlenen esély, ha alicorn lenne. Ugyanis mi védettek vagyunk az összes betegség ellen. De ez nem lehetséges!

- Luna! - hallottam alig hallható hangját. - Gyere közelebb, kérlek! - Minden szó után mély levegőt vett, hogy tudjon beszélni.

- Mi az? - futottam mellé.

- Luna - megfogta a patámat -, szerintem én nem fogok felépülni...

- Ne mondj ilyet! - vágtam a szavába. A szememből folyó könnyek kezdtek a könnyek.

- Érzem, hogy meghalok... - itt megint elkapta a köhögés.

- Nem fogsz... - leheltem erőtlenül.

- Nyolc! - hallom a kinti pónik egyre hangosodó örömkialtásait.

- Csak el akarom... - folytatta Nagor.

- Négy!

- Mondani...

- Három!

- Hogy...

- Kettő!

- Nagyon...

- Egy!

- Szeretlek...

- Boldog újévet!

Néztem sárga szemét, mely egykor még oly gyönyörűen csillogott, most élettelenül nézett rám. Patáim remegni kezdtek, miáltal ő is mozogni kezdett, mert a lábát még mindig én tartottam. Éreztem, hogy testemből kiszökik az erő. Ráborultam az elhunyra, könnyeimmel áztatva őt. Megszűnt számomra a világ. Nem éreztem mást, csak rettenetes fájdalmat...

Ezer év telt el azóta. Celestia szavai még mindig a fülemben csengenek: "Az évek befórasztják a sebeket..." De a sebek csak jobban felszakadtak. Egyre jobban hiányzik. Szégyenszemre már a nekromanciát is megtanultam, de nem volt hozzám erőm, hogy felélesszem.

A nyaklánc még mindig a nyakamban lóg. Nővérem száz éven keresztül kérte, hogy dobjam le, mert csak szenvedni fogok tőle, viszont én nem voltam hajlandó megszabadulni a nyakéktől, így letett róla.

Az évek alatt sokan megpróbálták elnyerni a szívem. Egyik sem ért fel Nagorhoz. Egy ideig türtem a rajongókat, de mikor elegendő lett belőlük, akkor kiadtam egy törvényt, miszerint ha valaki udvarolni szándékozik nekem, azt egy hónapra vessék börtönbe.

Most is arra az egy napra gondolok. Mintha tegnap történt volna. Emlékszem minden másodpercére, minden kis rezdülésre, minden szóra, ami elhangzott. Az a nap kísért engem, mikor felkelek, és mikor lefekszem. Nem tudok szabadulni tőle. Mintha az az újév örökké tartana...